Az óbecsei
Petőfi Sándor Általános Iskola
Radnóti Miklós Önképzőkörének diáklapja.
XLIX. évf. 183. szám
Óbecse, 2011. 06. 01.

Figyelő

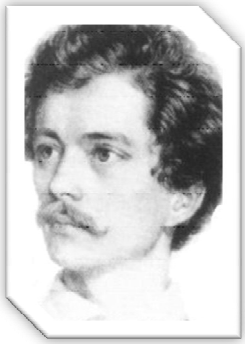

„Zbogom, olovni vojnici!
Zbogom, detinjstvo sa kikicama
i plavom mašnom!
Zbogom, sve ono što je bilo juče!
Dobro nam došlo sve ovo
što je ispred nas!
Ivo Andrić

8.a

“Régi harcok, régi, kopott könyvek
Derű, mosoly, néha fájó könnyek
Múlik minden, rohannak az évek
Búcsút mondunk, múló diákévek.”
Ernest Hamingway

8.b

8.c

“Nem fontos,
hogy az országúton
poroszkálva haladjunk,
fontosabb tán,
hogy magunk után
egy-két lábnyomot hagyjunk.”
Kiss Tamás

"Próbálj meg úgy élni,
hogy ne vegyenek észre ott,
ahol vagy,
de nagyon hiányozz onnan,
ahonnan elmentél!"
John Lennon

Kedves lányok és fiúk! Kedves ballagók!

Ismét végéhez közeledik egy tanév. Ismét ***búcsúzunk***. Mi a nyolcadikosoktól, tőletek, ti pedig iskolától, tanítótól, tanártól, sorstársaktól és barátoktól.

Ebben a tanévben is hamarosan utoljára fog megszólalni a csengő, jelezve, vége van a tanításnak, vége feleléseknek, ellenőrzőknek s egyéb agygyakorlatoknak.

Csak az izgalmaknak nincs még vége. A ballagóknak, néktek nyolcadikosoknak, végzősöknek most érkezik a megmérettetés időszaka. Most kell megmutatnotok, mi az, amit megtanultatok a nyolc iskolaév alatt a „Petőfiben" anyanyelvből, irodalomból s matematikából. A próbához sok sikert, eredményes felkészülést kíván szerkesztőségünk minden tagja.

A Figyelő legújabb számában tarka írásokat olvashattok, amelyek a ti tollatokból csöppentek a papírra. Összegyűjtöttük a nyolc év alatt legsikeresebb munkáitokat, s belőlük fontunk csokrot, szövegbokrétát. Az írásokban olvashattok arról, hogy ki hol szeretne tovább tanulni, milyen szakmákat akartok megismerni. Megismerkedhettek sikeres diákokkal, akik ebben az elmúlt nyolc évben nyughatatlanul gyűjtögették a sok különféle érmet, diplomát.

Ez a szám a nyolcadikosokról szól. Tehát az ő munkáik alkotják a lapot. Látni fogjátok sok esetben, hogy miként fejlődtek társaitok, miként ért gondolkodásuk, miként váltak „kis-felnőttekké".

Angol, német és szerb írásokból válogathattok. Vicceken kacaghattok. Közmondásokkal, bölcseletekkel ismerkedhettek meg…

Megkezdődik a vakáció. Fürdőruha, foci, kaland, túra, kalandtúra, mindenféle jóság szakad rátok. E felhőtlen szórakozáshoz kíván a Figyelő szerkesztősége jó pihenést, nagy kacajt, élményt milliót s… sok szép történetet, amelyet a könyvek segítségével utaztok be. Mert az olvasás egy nagy kaland. Utazás időben s térben. S aki ilyen kalandban részt vesz, az újra és újra részt akar venni. Próbáljátok ki valamennyien.

A Figyelő létrejöttét segítették: Lazarević Jelena szerbtanárnő, Benák Erzsébet magyartanárnő, Ćuk Daniella és Szabó Prax Marianna angoltanárnők, Marton Ilona némettanárnő, Talló Kosanic Zsuzsanna rajztanárnő, a tanító nénik s a szorgalmas tanulók. Valamint a Lux nyomda, az ügyes nyomdászok.

Végezetül a Petőfi iskola minden diákjának, tanárának és tanítójának, dolgozójának kellemes nyári szünidőt kíván: ***a szerkesztőség***.

Ballagni könnyekkel…

Kezünkben virágok, szemünkben könnyek,
nem rég még azt hittük, búcsúzni
könnyebb.
Ásít a tanterem, üresen áll majd,
de most még hallgat egy bús ballagás-dalt.

Bal kézben virágok, jobb kéz a vállon,
míg láncban lépkedünk, az ének szálljon!
Kedves tanáraink búcsúzunk végleg,
tőletek mit kaptunk? Csak jót és szépet!

Kicsinyke tarisznyánk jelképes emlék,
benne a pogácsa, érkeztünk nem rég...
máris tovább megyünk, sodor a sorsunk,
örökké szép emlék az hogy itt voltunk.

Búcsúzunk tőletek, kedves tanárok,
míg tart az életünk, emlékszünk rátok.
A szívünk itt hagyjuk, lelkünkben vagytok,
hálából nagy csokor virágot kaptok!

Tanterem, folyosó... ballagunk végig,
szomorú énekünk felszáll az égig.
Sok élmény, barátság köt össze minket,
ápoljuk gyönyörű emlékeinket!

Szeretett iskolánk, elmegyünk innen,
amit itt tanultunk, kincs lesz majd minden.
Megyünk a jövőbe, az ajtó tárva,
csak szívünk szomorú s bús lelkünk árva.

Búcsúzunk, elmegyünk, e méla ünnep
megőrzi majd tisztán ifjú szívünket...
Lejárt a mi időnk, ejtünk sok könnyet,
ballagni, így fénylő szemekkel könnyebb.

Szuhanics Albert

Egészséges életmód - Bonton

"Nem kívánom senkitől,
hogy csodás dolgot tegyen,
de joggal elvárom mindenkitõl,
hogy mindig ember legyen."
Ady Endre

(...) Az egészség és az egészséges életmód eléréséhez óriási szükség van az alapos önismeretre, önmagunk testi-szellemi-lelki igényeire.
Köztudott már azt hiszem minden ember számára, hogy a betegségek, többnyire szellemi-lelki kiegyensúlyozatlanságból erednek, és némi csekény mértéke az a betegségek visszavezetési okának, mint pl. génrendellenességek, vagy a természeti adottságoknak köszönhető betegségeknek. (...)
Egészség jelentése: EGÉSZ+SÉG, tehát a szellemi egészség+lelki egészség+testi egészség állapotának egyensúlya.
Ezek pedig a következőek:
1. ***Egészséges táplálkozás:*** Többnyire zsíros, fűszeres ételeket fogyasztunk. Ráadásul ezeket is rendszertelenül. Köztudott, hogy a napot bőséges, egészséges reggelivel kell kezdeni, majd a nap folyamán még legalább ötször kell táplálkozni, akkor is leginkáb könnyű, egészséges ételeket kell fogyasztani, mint pl. zöldségek, gyümölcsök, színhúsok fogyasztása. *2.* ***Egészséges életmód, mint például: rendszeres pihenés, rendszeres sport, mindezt jó levegőn:*** A szervezet számára nagyon fontos a napi átlagos 8 óra alvás. (...) Az alvásigényünket nagyon könnyen fel tudjuk mérni, teszteljük magunkat, egy héten át feküdjünk le különböző időpontokban és keljünk fel mindig az átlagos időben. Így a fáradtsági szintünkből ki tudjuk tapasztalni, hogy körülbelül, mennyi az az idő amire szüksége van szervezetünknek a megfelelő alvásmennyiségre. Rendszeres sport: Függően testalkatunktól, mozgási szokásainktól figyeljük meg, hogy mi az a testmozgás és annak mennyisége ami szükséges ahhoz, hogy fittek legyünk. A testmozgás érdekes módon ahelyett hogy energiát venne el, ha egészséges formában űzzük, pont hogy az ellentetjét érjük el. Ha annyit mozgunk amennyire szüksége van a testünknek, akkor nagyon energikusok leszünk és nem fáradtak. (...)
3. ***Szellemi-lelki egészség:*** A betegségek, vagy a fáradékonyság, stressz többnyire lelki-pszichés problémákra vezethető vissza. Tehát ha betegek leszünk akkor nem kell egyből orvoshoz szaladni, hanem inkább vegyünk igénybe alternatív gyógymódokat, melyek nem a testet kezelik, hanem leginkább a lelket. Súlyos betegségek esetében fontos a párhuzamos gyógyítás elve, mely szerint egyazon időben kezeltetjük a lelkünket-szellemünket és a testünket.
4. ***Mértékletesség az életben:*** (...) A mértékletesség azt jelenti, hogy pont annyit teszünk valamit amire épp hogy szükségünk van, és nem vagyunk túl végletesek, hogy vagy semmit sem csinálunk vagy túlzásba esünk. Tehát evésnél együnk annyit, ami elveszi az éhséget, igyunk annyit ami eloltja a szomjunkat, tehát mindenből annyit vegyünk magunkhoz ami épp jól esik.
5. ***Megfelelő mennyiségű víz fogyasztása:*** A víz számos egészéges hatásról tett már tanubizonyságot. Ezért is nagyon fontos, hogy rendszeresen napi 2 l folyadékot fogyasszunk. Sokszor emberek csak 20 éves koruktól akarnak így folyadékot fogyasztani, ami bizony nem túl egészséges, mert ha hirtelen kezdünk el sok vizet fogyasztani az sem jó, mert hirtelen túlterheljük a vesénket, és puffadtságot fogunk érezni. Ezért fontos itt is a már fentebb említett mértékletesség, testünket folyamatosan szoktassuk rá a napi min 2 l víz fogyasztására.
Tehát ha szeretnénk egészségesen élni, egészséges életmódot folytatni, akkor a fentebb leírtakat tartsuk be, és vezessük be a mindennapjainkba.

Sinkovics Áron 6.b

A természetvédelem az élőlények, természetes életközösségek, élőhelyek a természetes és természetközeli területek, valamint a természeti táj megőrzésére hivatott társadalmi tevékenység megjelölésére szolgáló fogalom.
A természetvédelem célja a bioszféra állapotának, muködoképességének, biodiverzitásának (biológiai sokféleségének), valamint ezzel összefüggésben a élohelyeknek és a természeti tájnak a megorzése, károsodásainak megelozése, mérséklése vagy elhárítása.
A természetvédelem éppen ezért nem azonos a környezetvédelem fogalmával, bár a két tevékenység között jelentos átfedés van. A környezet- és természetvédelmi tevékenység csak egymást kölcsönösen feltételezve és kiegészítve lehet hatékony.
A környezetvédelem az a társadalmi tevékenység, amely az emberi társadalom által saját ökológiai létfeltételeiben (saját maga által) okozott károsodások megelozésére, a károk mérséklésére vagy elhárítására irányul.
A természetvédelmi tevékenység középpontjában "rendszerként" a bioszféra áll. A természetvédelmi tevékenység elsosorban a természeti területekre és vadon élo fajokra fókuszál. A környezetvédelemi tevékenység középpontjában az emberi társadalom érdekei (az emberi populáció környezete) áll. A környezetvédelmi tevékenység döntoen más emberi tevékenységek káros hatásaira, tehát a mezogazdaságra, iparra, közlekedésre, a településekre, fókuszál (légszennyezés, szennyvizek, talajszennyezés…). A természet- és környezetvédelem hatáskörének érintkezési felületét jelentik a jóléti célú erdok, a legelok, a folyó- és állóvizek, az ivóvízbázisok, a települések parkjai stb.

Másity László 6.b

"Ne csüggedj, hisz ifjú vagy,
S minden elérhetõ,
Ha van benned bátorság,
Remény, s szeretni erő...”
Goethe

"És hazám volt a szó, s hazám volt
a nép, mely magyarul beszél,
a nép, az óriási állat,
mely e fekete földön él;
amit mondtam, a nyelvén mondtam, a nyelvén mondtam,
erőm az ő ereje lett,
sorsát magamba építettem, sorsa magába épített."
(Szabó Lőrinc: A sokféle hazáról)

A magyar nyelv képes volt megmaradni még a tatárjárások és elnyomatások korában is, az otthon, az anyaföld elvesztése után. Ha ápoljuk, cserében megadja nekünk a valahová tartozás tudatát, a közösségtudatot. Az anyanyelv lesz lelki és szellemi hazánk, meghitt otthonunk. Ahogy egy versciklusban Márai Sándor költő fogalmazza:

"Otthon vagy? Hol vagy 'otthon'?
Csak a nyelvben.
Minden más fonák, zavaros, homályos.
Mint egy barokk képen - arany keretben
Egy férfi -, idegen vagy és magános."
(Márai Sándor: Versciklus 1944-45)

Vagy ahogy Reményik Sándor figyelmezteti nemzetét:
„Vigyázzatok ma jól, mikor beszéltek,
És áhitattal ejtsétek a szót,
A nyelv ma néktek végső menedéktek,
A nyelv ma tündérvár és katakomba.
Vigyázzatok ma jól, mikor beszéltek!” *(Reményik Sándor: Az ige)*

Névsor:
1. Bedleg Edvárd
2. Bezeg Nikolett
3. Bocor Natália
4. Boldizsár Rikárdó
5. Budai Róbert
6. Csernyák Huba
7. Dávid Anabella
8. Elek Annamária
9. Farkas Kornél
10. Horvát Martina
11. Másity László
12. Megyeri Valentin
13. Molnár Gergely
14. Ördög Valentina
15. Sinkovics Áron
16. Szabó Szelesztina
17. Tóth Veronika

Tanítónő:
Palotás Alekszandra és Janković Annabella
Osztályfőnök:
Tóth Zsolt,
biológia- és kémia szakos tanár

Minden nemzet számára fontos a nyelv, amit használ. A magyarnak számára is a Magyar. Az utóbbi évtizedekben azonban feltűnő, hogy egyre több angol kifejezést használunk mi magyarok. Bár számunkra idegen, mégis jobban „hangzik”, ha értelmesebbnek akarunk látszani- gondoljuk mi. S milyen rosszul gondoljuk!
Az egységes nyelv használata tudatosította, hogy egy nemzet tagjai vagyunk. Az összetartozást fejezte ki, amit megértett mindenki a Dunántúl legtávolabbi vidékén éppúgy, mint a Szatmárban elbújó kisfalvakban, Kolozsvárott és/vagy Torontálvásárhelyütt.
Szép szavakat hoztak létre eleink s használtak a mindennapi érintkezéseik során. Igényességre törekedtek. Hallgassunk csak meg egy pár szóképződményt:
ájtatosság, andalog, áristom, árgyélus, ármádia, bandérium, boldogasszony, bonviván, cinterem, csepűrágó, deák, duellál, ebugatta, felebarát, fűszerszám, gunnyaszt, gyilokjáró, hajtány, javadalom, kádencia, kokojsza, lajtorja, levente, mucsai, naspolya, óvatol, pallosjog, retyerutya, sifonér, sürgénc, szakramentum, tákolmány, tyúkász, úrhatnám, vesszőparipa, virtus…
Íróink, költőink versenyeztek, kinek melyik a legszebb magyar szó. S ezzel is tanították, okították az igényesség szeretetére, kívánalmára a nemzetet. Például Kosztolányi Dezső szerint a legszebb szavak sora így hangzik:
láng, gyöngy, anya, ősz, szűz, kard, csók, vér, szív, sír.
Turoczi Katalin verscsokorba fonta a legszebb szóról alkotott véleményét:
“Születünk, s meghalunk ez az élet sora,
Ám a világunk legszebb szava mindig ez lesz: édesanya.
Örökké így volt nem lesz másként soha,
Életünk legszebb szava az, hogy édesanya.” *(Turoczi Katalin: A legszebb szó)*
***Csernyák Huba 7.b** - díjnyertes esszéje*

"A boldogsághoz semmi sem szükségesebb, mint, hogy életünk egy meghatározott célja legyen"
Eötvös József

,,Viszi a szél a léghajót, közel az égbolt, s a csillagok,
Vezet a Nap és hív a Hold
Én meg csak nézem, hogy tűnik el minden
Mi valaha lényeges volt...”

Egy újabb tanév vége. Minden évben eljön ez a nap. Már néhány héttel előtte megkezdődik a visszaszámlálás. Lassan múlnak a napok, az egész év is visszanézve egy örökkévalóságnak tűnik. Az idei évvége számunkra más. Az utolsó. A napok csöppet sem lassan telnek. Hihetetlen sebességgel váltják egymást.Viharos időben a szél felkapja a leveleket, és viszi őket messze – messze, megállás nélkül, míg a vihar le nem csendesül.Mi is ilyen ,,levelek” vagyunk. Az idő múlásával szemben. Nem tehetünk semmit ellene. Csak hagyjuk, hogy magával ragadjon minket, míg a viharnak vége nem szakad. A vihar vége pedig a tanév vége. Tudjuk, hogy eljön, és egyre közeledik, de nem tehetünk mást, csak igyekszünk kiélvezni a hátralevő időt, és emlékezünk… Emlékezünk az elmúlt nyolc évre. Nyolc évre, amit a Petőfi Sándor Általános Iskolában töltöttünk. Egy iskolában, melynek falai közt cseperedtünk fel. Arra, mikor édesanyánk kezét szorítva, csöpp kisgyermekekként beléptünk az iskolakapun. A tanító nénire, a rengeteg nevetésre, játékra. Az első műsorunkra édesanyánknak. Az érzésre, mikor először szavaltunk, énekeltünk közönség előtt. A büszkeségre, ami akkor hatalmába kerített minket. Más volt, mint a többi. Különleges volt. Az első. Visszaemlékezünk a kirándulásokra. Visszaemlékszem az első szavalóversenyemre. Első helyezést értem el. Sejtelmem sem volt arról, mi vette akkor kezdetét. Elszánt kisiskolásként másodszor is megpróbáltam, harmadszor is. Azóta számos szavalóversenyen vettem részt, rengeteget fejlődtem. Emlékezünk arra, mikor felsősök lettünk. A megilletődöttségre, amit akkor éreztünk. Az osztályfőnök keltette első benyomásra. A gyermekhetekre. Tanáraink kedves szavaira, akik nélkül sokan nem jutottak volna el idáig. Buzdító szavaikra. Emlékezünk egymás korábbi én-jére. Arra, mikor tavaly fájó szívvel búcsúztattuk el iskolánk végzőseit. Mindez mintha tegnap lett volna. Mintha az is tegnap lett volna, hogy iskolánk tanulói lettünk. Tegnap volt. Holnap már búcsúzunk…

Névsor:
1. Balog Albert
2. Bálint Andor
3. Harangozó Viktor
4. Horvát Anasztázia
5. Kerepes Árpád
6. Koszorús Zoltán
7. Koszti Karola
8. Kőszegi Éva
9. Papp Zoltán
10. Pásztor Tímea
11. Petrović Đulijano
12. Péter Lea
13. Sárkány Angéla
14. Tóth Attila
15. Vukov Anita
16. Zavarkó Csaba
17. Zombori Ferenc

Tanítónő:
Molnár Sóti Irén és Janković Annabella
Osztályfőnök:
Tokić Dóra,
matematika szakos tanár

,, …Ha nem akarod, hát nem hiszed,
De veled is elszállt egy léghajó…
Valahová majd elrepülsz,
Talán egy szép nap de lehet, hogy holnap
a távolság kékjébe tűnsz… “

Holnap búcsúzunk az iskolától. Holnapután a NAGYBETŰS ÉLET-be lépünk. Nem tudjuk mi vár ránk. Azt sem, hogy hova kerülünk, mivé leszünk. A többség már döntött, melyik középiskolában tanul tovább. Ez semmit sem jelent. Az emberek változnak. Velük együtt álmaik, céljaik is. Ma pedagógus szeretnék lenni, holnap már orvos. Nem tudjuk, mit tartogat számunkra az élet. Azt sem, találkozunk-e még valaha. ,,Hát hogyne, majd minden héten megyek hozzád kávéra!” – fogadjuk meg most. Aztán jövő héten ki tudja, megyünk-e. Az idő múlik. Emlékezetünket lassan ködfelhők takarják majd. Néha-néha egy-egy fénykép, emléktárgy eszünkbe jutattja majd iskolatársainkat, tanárainkat. Olykor felhívjuk egymást, összefutunk a piacon, vagy mikor gyermekeinket óvodába, iskolába visszük. Lesznek azonban, akikkel soha többé nem kereszteződnek utjaink. Éljük majd saját kis életünket, elfeledkezve egykori barátainkról, akikkel egy padban ültünk, együtt mentünk haza, vagy róluk másoltuk a fizika ellenőrző megoldását…

,, …Viszi a szél a léghajót, közel az égbolt s a csillagok.
Kerek a Nap és ív a Hold,
Én meg csak nézem, hogy tűnik el minden
Mi valaha lényeges volt...”

Levelek vagyunk, és rohamosan közeledik a vihar vége. Emlékezünk a nyolc évre, álmodunk a jövőről. Emlékezünk és álmodunk. Az emlékek és álmok között mégegyszer visszanézünk, aztán tovább lépünk, és megyünk… Elmegyünk.

,,…Végig kell néznem, hogy eltűnik minden, mi valaha lényeges volt...”
(Az idézetek Somló Tamás Léghajó c. dalából) ***Péter Lea 8.c***

Szülőföldem Vajdaság gyönyörű tája. Már kilenc éve e tájegység szép, nyugodt kisvárosában, Óbecsén élek szöleimmel és testvéremmel.

A település mellett a Tisza folyó kanyarog el, melynek partján sokat szoktam sétálgatni. Az erdőben hétvégén kirándulni szoktunk, rostélyost készítünk és hallgatjuk a madarak csiripelését.

Amikor nagyszüleimnél töltöm a nyarat, gyakran járunk a határba megtekinteni a termést.

Szüleimmel sokat jártam már külföldön, de kicsi szivem mindég visszahúzott a szülőföldemhez. ***Szabó Szelesztina 3. b***

Az egész tőrténet egy esős délutánon kezdődőtt.

Szakadt az eső, szomorúan ültem a szoba kőzepén, amikor édesanyám bejőtt a szobámba és így szólt hozzám:

-Kislányom, miért nem csapod fel a televíziót?

-Nincs kedvem - feleltem nyűgösen.

Anyu kiment a szobából. Én elkezdtem olvasni, de meguntam. Miután nem tudtam mit csinálni, megfogadtam anya tanácsát és felcsaptam a TV-t. Az egyik programon pont az Űrutazás címü sorozat ment, amiben Karcsi volt a főszereplő. Nézés kőzben elaludtam, és álmomban a Marson mendegéltem és valami fényes, mozgó valamit láttam. Gondoltam, odamegyek hozzá:

-Szia! Én Lea vagyok és a Földről jőttem. Te ki vagy? - kérdeztem a valamitől.

-Szer-busz! Én Ro-bot Kar-csi vagyok. Ő-rü-lők, hogy lát-lak.-válaszolt a kedves teremtmény.

-Miféle ember vagy te? - érdeklődten.

-Én ro-bot va-gyok. Mond csak, el-jössz hoz-zám egy te-á-ra?

Mivel kedves volt ez a Karcsi nevű robot, nem féltem tőle, és elfogadtam az ajánlatát.

-Rendben.

Elmentünk a ,,barátom" házába, egy vasból készült kunyhóba.

-Mindjárt jövök, kinnhagytam a táskámat. Addig te főzd, meg a teát.

-Jó de si-ess!- mondta.

Még kiszaladtam fényeket láttam és hangot hallottam:

-Kicsim, kelj fel! Megyünk a városba. –keltegetett valaki.

Ez a valaki anyu volt.

-Adj még tíz percet! –feleltem.

Felvettem a táskát, és bementem. Az asztalnál ott ült a robot a gőzölgő teával.

-Kész van! –szólt.

-Jó, nagyon finom. - mondtam kedves szóval.

-Már ennyi az idő? Mennem kell! - kiáltottam fel.

-Jó. Szia. Gyere el máskor is !

-Oké! Eljövök máskor is. Szia. - köszöntem el, majd hozzá tettem. - Köszönöm a teat!

-Szívesen máskor is.

Ahogy kiléptem, egy arc rajzolódott ki előttem, és azt hallottam:

-Lea, most már tényleg kelj fel. Becsuknak az üzletek

-Jó! Fenn vagyok.- pattant ki a szemem.

Mikor kinéztem az ablakon, láttam, a nap ragyog az égen. Útközben örömmel meséltem el anyunak, amit láttam álmomban. ***Péter Lea 4.c***

A baba

Nem alszik a babuka,
Mindjárt jön az apuka.

Apa nagyon megharagszik:
„Ez a gyerek mért nem alstik?"

A babuka azt mondta:
„Kevés volt a vacsora."

Az apuka ágyba dugja,
A babuka kezét rágja.

Ördög Valentina 3. b

Baba-dal

Volt egyszer egy baba,
Annak volt egy anyja.

Sokat sírdogált a baba,
Nyugtatgatta az anyja.

„Csicsíja babája,
Ne sírjál babóka."

Így ment ez sokáig,
Néha késő éjszakáig.

Mikor feljöttek a csillagok,
Aludni tértek az angyalok.

A manócskák álomport szórtak,
A babák álomba zuhantak.

Molnár Gergely 3. b

"Tetteidnek tudjál örülni,
más tetteit tudd megbecsülni,
fõként ne gyûlölj egy embert se,
s a többit hagyd az Úristenre!"
Goethe

*Ha a tanító néni felszólít / **2. kategória***

Kezdődik a természet és társadalom óra. Az osztálytársaim izgulnak. Én is ideges vagyok. Bújom a könyvet és a füzetet. Ma felelünk.

A terembe bejön a tanító néni. Lapozni kezdi a naplót. Félve pislogok feléje. Lesem, hogy hanyadik lapnál áll meg.

-Nini, ennek a tanulónak még nincs osztályzata. Huba! – mondja mosolyogva a nevem.

Félősen felállok.

-Mit nevezünk szántóföldnek? – teszi fel az első kérdést.

-A szántóföld mesterséges élőhely. Sík vidéken és folyók mentén terül el.

-sorolj fel szántóföldi növényeket!

-Kukorica, búza, zab, szója.

Mostmár magabiztosan "hadarom" a tananyagot. A kezem sem izzad már.

-A tudásod ötös. – mondja a tanító néni.

Örülök az ötösnek.

***Csernyák Huba 3.b** (első helyezett)*

Szobánk dísze

Szobánk dísze az óra,
Nagyon szép a mutatója.
Három cáger jár rajta,
Micimackó a mintája.

Megmutatja az időt,
Iskolába ébreszt ő.
Mikor aludni indulunk,
Csak kattogását halljuk.

Farkas Kornél 3.b

*Mesélnek a tanszereim / **2. kategória***

Kedves radír barátom!

Azért írom neked ezt a levelet, hogy elmeséljem, milyen hanyag lett a mi kis gazdánk.

Képzeld! Tegnap a tolltartó barátunk egyik felét nem cipzárolta be, ezért kiestem belőle, s táska pajtásunk egyik zugában találkoztam Pirosszínű kisasszonnyal. Nagyon sírt. Megkérdeztem hát tőle:

-Mi bánt?

-Ó, kedves Ceruza Pista, méghogy mi bánt?... Hát az, hogy a gazdánk már egy hete kitörte a hegyem, s azóta nem hajlandó meghegyezni. Én pedig szeretnék elmenni Hegyező doktorhoz…

Hirtelen megfordultam, s nekimentem a Helyesírási Szabályzatnak.

-Hát te mit keresel itt? – kérdezte.

-Éppen Pirosszínű kisasszonnyal beszélgettem hanyag gazdánkról.

Erre a könyv is elpanaszkodta, hogy milyen nagyon szamárfülesek az ő oldalai is.

A táska másik végében találkoztam Hupikék ceruzával és Hegyező doktorral. A doktor a ceruza tompaságát gyógyítgatta. Azonnal elszaladtam a kisasszonyért, s mentem tovább. Kisvártatva Pali füzettel találkoztam.

-Jaj, jaj, Ceruza Pistikém, hogy vagy?

-Tudod nem jól, hiszen mindenki panaszkodik gazdinkra. Én sem vagyok róla jó véleménnyel, s ez elkeserít.

Napokkal később Pirosszínű kisasszony meggyógyult, csak azt nem tudjuk, gazdánk mikor gyógyul meg.

Baráti üdvözlettel:
Ceruza Pista

***Vukov Anita 3.c** (második helyezett)*

De szeretnék felhő lenni!
Éjjelenként csillagokat enni!
Akkor sírnék, amikor kedvem tartja,
könnyem áldást hozna a talajra,
szívem bánatát senki sem faggatja.
...
Az egész világot körberepülném.
Az embereket a magasból kémlelném.
Kacagnék a mindennapi gondokon,
bún, bajon, perpatvaron,
s tudnám, én már szállhatok szabadon.

Bocor Natália 8.b

Anyák napjára

A kertben nyílik a sok virág,
Leszakajtalak ibolya, hóvirág.
Tarka csokorba kötöm,
Benne van bánatom, örömöm.
Anyák napján
Felköszöntöm az édesanyám!

Bezeg Nikolett 3.b

Humoros dolog történt velem

Tavaly nyáron a gyönyörű Görögtengerpartot választottuk nyaralásunk színhelyéül. Minden nyáron Görögországot járjuk, mint ahogy tavaly is történt.

Augusztus elején indultunk. Két mesés hetet töltöttünk ott. Este 10-kor érkezett meg a busz Újvidékre. Ekkor történt a beszállás. Másnap délután érkeztünk meg. Mindenki nyakát nem érezve kiszállt és izgatottan sietett a villájához. Én a családommal és az unokatestvéreim családjával töltöttem el a ,,fárasztó'' nyaralást. Azért volt fárasztó, mert a kishúgom minden apróságért, ami neki nem tetszett, elkezdett nyafogni. Minden nap, amikor lementünk a homokos tengerpartra, csipogott a tesóm, mert ki nem bírta állni a homokot, főleg azt nem, ha egy homokszem is rátapadt a talpára. Ugyanakkor a vízzel sem tudott megbarátkozni. Minden este fárasztó esti sétára indult a két család. Az első séta előtt nagyon izgatott voltam, mert még nem láttam a város hatalmas központját. A többiek már készen álltak, csak én készülődtem a szobámban. Anyuék azt hitték, hogy már én a nenámmékkal vagyok, így hát rámzárták az ajtót és elindultak boldogan sétálni. Én pedig mikor elkészültem, izgatottan és nagy mosollyal az arcomon kirohantam anyuék szobájába, de nem találtam senkit. Ekkor berontottam a fürdőszobába, de hiába, az egész lakás üresen állt. Mivel nem találtam a családom, gondoltam, hogy biztos kint várnak rám, így az ajtóhoz rohantam, de az be volt zárva. Hiába rángattam a kilincset, az ajtó nem nyílt ki. Eszembe jutott, hogy az erkélyről lemászhatnék, és akkor utánuk futhatnék. Odasiettem az erkélyre, és elkezdtem mászni lefelé. Útközben törülköző csapott az arcomba és a festék is lemállott itt-ott a falon. Ekkor lenéztem és a látvány megrémisztett, mert elfelejtettem, hogy emeleten vagyunk, ráadásul nem is az elsőn! Rémülten másztam felfelé, hogy minnél előbb visszajussak, de a legfontosabb, hogy épségben érjek fel. Az erkélyre mászással megbajlódtam, nem is kicsit, de megérte. Végre feljutottam anélkül, hogy eltört volna a kezem, lábom vagy a nyakam, igaz, nem éreztem egyetlen porcikámat sem. Meglepődtem, hogy a szüleimnek egyáltalán nem hiányzok, de amint ezt kimondtam, érkezett a segítség. Hallottam, hogy kattant a zár és a nevemet kiabálja anyu. Igaz, hogy a város közepén hiányoltak, de örülök, hogy legalább eszükbe jutottam. Örömömben a következőt kérdeztem tőle:

-Anyu, miért nem kerestetek előbb? Én le-fel másztam az erkélyen!

-Bocs lányom, de örülhetsz neki, hogy eszünkbe jutottál, mégha későn is. Éjfél körül szándékoztunk volna hazajönni. Örülök, hogy nem történt semmi bajod! Miért másztál le, mikor tudod jól, hogy emeleten vagyunk!?

-Azt most hagyjuk, nem érdekes. Inkább szaladjunk a többiek után!-szóltam rá anyura.

Tehát utolértük a többieket, és apunak is jól kiosztottam, mert ő zárta be az ajtót. A többi esti séta előtt mindig népszámlálást tartottak. Erre a felejthetetlen nyaralásra mindig emlékezni fogok, mert olyan volt, mint a többi.

Ördög Valentina 5.b

Itt a nyár!

Itt a nyár! Itt a nyár!
Újból fürdőruhában jár.
A tenger is reánk vár.
Ránk ragyog a napsugár.

Itt a nyár! Itt a nyár!
Tőlünk vidám vakációt vár.
Napernyővel jár.
Ránk ragyog a napsugár.

Másity László 3.b

Kiskoromban,négy éves lehettem, amikor ez a dolog
megtörtént velem. Anyukám a szabadsága alatt rakja el a télirevalót:
a befőtteket és a savanyúságokat...Ekkor épp a meggyet mosta,
majd abálta és rakta az üvegbe. Ott settenkedtem körülötte és kérdezgettem:
-Segithetek?
-Persze.-mondta.
A villanytűzhely előtt állt egy 30 l-es fazék, amiben áztatta a gyümölcsöt.
-Mit csináljak?-fontoskodtam.
-A vizből szedd ki a meggyszemeket és rakd bele egy kis edénybe.-
Addig forogtam,majd hátrafelé tolattam,még nem belefaroltam a nagy kék fazékba. Megijedtem és elkeztem orditani:
-Aú,aú,aú...
Anyukám nem tudott szóhoz jutni a nevetéstől és a látványtól.Lábaim,kezeim és a fejem kint volt a fazékból a popsim,a hátam pedig benne... Mikor kiemelt megkérdezte:
-Téged is belerakjalak a befőttes üvegbe?-
Ekkor már én is mosolyogtam.Nem nagyon mozdulhattam,hanem beleálltam egy tepsibe,hogy lecsurogjon rólam a viz. Aztán átöltöztem és folytattuk a munkát. Mindig jót nevetünk az eseményen,ha eljön a meggy eltevésének az ideje.Azóta óvatosabb vagyok,ha segitkezem...

Csernyák Huba 5.b

Humoros dolog történt velem

Vannak napok melyek olyan rosszul sikerülnek,hogy azt már a végén a bosszantó helyett inkább humorosnaklátjuk,és jókatmosolygunk a saját esetlenségünkön.

Ilyen volt ez a nap is amikoror a konyhába indultam,hogy reggelit készítsek magamnak.véletlenül nekimentem a szemetes ládának, és az mint valami bowling bábu felborult. Fedelének köszönhetően nem hullott ki belőlea szemét, így felállítottam. A reggelimre is olyan művészien vékony kolbász szeleteket sikerült vagdosnom,hogy szinte átlátszóak voltak és alig lehetett érezni a szendvicsen az ízt. Azt gondoltam magamban,hogy milyenügyes vagyok, még a profik is megirigyelnek,sőt még anya is örülhet hiszen spórolós reggelit készítek magamnak,és még csak nem is hízlaló,hiszen a kolbászból rövidet lehet a kenyeremen látni. Elterveztem,hogy a testvéremnek is elkészítem a reggelijét és mellé a kedvenc meggy kompótját. Le akartam venni a polcról az üveget.Nem vettem észre a mögöttem váratlanul, szinte nesztelenül settenkedő tesómat aki nem szándé kossan, de nagyon megijesztett.Rémületemben véletlenül eldobtam az üveget ami röptében a falnak ütődött és természetessen széttört. A befőtt egy része szép absztrakt festményt hagyott a falon amit
(még anyám meg nem jelent) elkezdtem egy nyirkos törlőkendővel törölni, de sajnos csak még művésziebb és nagyobb maszat sikerült alkotnom. Anyámnak bezzeg nem tetszett a freskóm, én pedig azt hittem, olyan leszek a szégyentől mint egy odaégetett pirítós. De viszont örültem, hogy nem egyedül viszem el a balhét. Később anya megkét,hogy rakjak el egy csomó poharat a helyére. Néha, amikor étterembe vacsorázunk, mindig a pincérekert csodálom ahogyan egyszerre tíz poharat is könnyedén visznek a kezükben. Arra gondoltam,hogy ha ők tudnak tízet, akkor én nem tudok legalább ötöt vinni? Óvatossan elhelyeztem öt poharat a bal kezemben, de sajnos az egyik megcsúszott és máris mind lerepült, jó nagy csörömpölés kíséretében. mindenki hanyatt homlok odarohant és a tesóm csak annyit mondott:
-Hát ez szépen szólt.
Anya pedigmeglepetésemre elnevette magát és így szólt:
-Hát legalább nem sérültél meg, de nyugodtt lehetsz ma már több munkát nem kapsz, mert ez nem a te napod!

A nap további részében olvastam a könyvemet, így megelőzve a további szerencsétlenségeket. A tesómmal pedig még egy ideig nevettünk e pehhes napomon. ***Horvát Martina 5.b***

Bodri kutya

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy fiatal kutya, akit Bodrinak hívtak.

Egyszer elment a közeli erdőbe sétálni, amikor találkozott egy óriási fogatlan farkassal. Az elkezdett vicsorogni, de a kiskutya nem ijedt meg, sőt nevetett is egyet. A farkas utána megkérdezte:
- Te mit keresel erre?
- Csak sétálgatok – mondta jókedvűen a kutyus.
A farkas lefordult egy titkos ösvényre. A kutya egyedül maradt a nagy erdőben, és nem tudott
kijutni. Hosszú órákon át gondolkodott a következő úton, de nem jutott eszébe, ezért vonyított tiszta erejéből. A szamár, aki a közelben lakott, ezt meghallotta. Megpróbált a hang után menni. Rátalált a kutyára. Megkérdezte, hogy hol lakik a kutya. Erre az volt a válasz, hogy a faluban. A csacsi elvezette a kutyát a faluba.

A kutya és a szamár ezentúl együtt éltek. ***Bocor Natália 5.b***

Mese Donáld kacsáról

Élt egyszer egy Donáld nevű kacsa. Ez a kacsa egyszer úszni ment. Mivel először volt tavon, félt belemenni a vízbe. A fénylő, csillogó víz azonban hívogatta Donáldot. Ha már azért jött a tóra, hogy úszkáljon, akkor úszkálni is fog! – határozta el Donald magát.

Belemerészkedett a vízbe. Ekkor hirtelen elkezdett süllyedni. Elkiáltotta magát:
-Segítség! Nem tudok úszni!
Félelmében elkezdett szárnyaival kapálózni, s lám már úszott is. Átúszott a tó másik oldalára, ahol már egy róka fente rá a fogát. Donald, amint meglátta a rókát, felrepült egy odvas fa ágára. A fa régi volt, ágai vastagok, kérge rücskös. Hosszú várakozás után a róka feladta, és elment.

Donáld lejött a fáról, s megfogadta, hogy következő alkalommal, mindenre felkészül.

Horvát Martina 5.b

Brekusz

Élt egyszer a nagy, sötét erdőben egy rusnya zöld béka, akit Brekusznak hívtak. A békakölyöknek kíváncsi természete volt s csúnya ráncos bőre. Jószívűségét feledtette ábrázata. Mindenki azt hitte, hogy nagyon gonosz, s ezért kerülték messziről. Az emberek meg szép akarták taposni. Hát örök félelem s bújdosás volt szegény Brekusz élete. Merthogy így hívták a legénykét.

Egy pici, de szép tó mellet lakott.

Napsütötte délelőtt a tavi rózsán ülve gyönyörködött a tó szépségében. Búsan kuruttyolt, s könnye mosta a tó tükrét.

Egyik alkalommal, mikor ismét magában báslakodott egy hatalmas levélen, olyant pillantott meg, melyről le nem tudta venni szemét. Egy másik fajtársát. De ez szebb volt, mint ő. S hangja is más volt, lenyűgözőbb. Varázslatos hangon kuruttyolt.

Kíváncsian nézegette. Majd odahívta hízelegve, hogy beszélgessenek. Nagyon félt, hogy elutasítják. Nem ez történt. A másik béka nagyot ugrott, s máris nagy csobbanással landolt Brekusz mellett, a levélen. Beszélgetni kezdtek. Kiderült, hogy Brekuszinának hívják a jövevényt. A tó másik oldalán lakott. Addig beszélgettek, míg Brekuszinának is megtetszett Brekusz. Brekusz a szerény kis otthonába meghívta a szép békalányt egy meleg teára. Addig beszélgettek, teázgattak, míg megcsókolták egymást.

Azóta is vígan élnek, víg dalt kuruttyolnak ott a kis tó partján. ***Sinkovics Áron 5.b***

Nyári élményem

A nyári szünetben sok-sok élményben volt részem és ezekből szeretnék egyet elmesélni.
Augusztus végén izgatottan vártam azt a hétfőt, amikor a Kátai tanyára mentem táborozni. Annyira izgatott voltam, hogy alig bírtam elaludni, de anyukám azt mondta, hogy ideje lefeküdnöm, mert reggel nem lesz, aki felkel.
Másnap nagy izgalommal vártam, hogy elinduljak. Elkezdtem készülődni, és mikor eljött a fél hét elindultunk.
Nem nagyon tudtuk, hogy merre kell menni így hát három embertől is megkérdeztük az útirányt. Mikor odaértünk, nagyon szép látvány fogadott bennünket. A környék csodálatos volt. Minden napra készítettek valami elfoglaltságot. A nap tornával kezdődött, délután különböző növényekről, állatokrol tanultunk. Esténként pedig frizuraversenyt szerveztek. Másnap maszkabált, harmadnap tőzsdejátékot, negyedik nap pólófestés, ötödik nap ki-mit-tud-ot rendeztek nekünk. Megtanultunk kürtöskalácsot sütni. Megmutatták, hogyan szőttek régen az asszonyok. Az este fénypontja a szamaragolás volt..A legnagyobb élményem az utolsó este volt, mikor hatalmas tábortüzet gyujtottunk és mindenki a saját vacsoráját sütötte meg, ami egy kolbász és egy szelet szalonna volt.
A tábor vége felé azért már a szüleim és a testvérem nagyon hiányoztak. Mikor értem jöttek, vidáman szaladtam feléjük. Boldogan muttatam be a tábort, azokat a helyeket, ahol sok szép időt eltöltöttem. Ezután elbúcsúztam a nevelőktől. Megköszöntem, hogy sok nagyon szép élményben volt részem.
Remélem, hogy a szüleim jövőre is el fognak engedni.

Pásztor Tímea 4.c

Alig vártam már a nyár kezdetét, mert akkor meleg van, lehet fürdeni, sok gyümölcsöt enni, fagyizni.

Eljött a nyár, vége a tanévnek. Egyik vasárnap kimentünk a tanyára a mamához, és a tatához. A tanya közelében van egy kanális.
Lementünk a kanálishoz pecázni.Legelőször beetettük a halakat, szétszereltük a peca fölszerelést, letelepedtünk a fűre. Késő délutánig pecáztunk, apukám az öcsém és én. Sok apró halat fogtunk, összecsomagoltunk. Fölmentünk a tanyához, jó sok üditőt ittunk.

Még egy kicsit elbeszélgettünk, utána elindultunk haza. Szeretném, ha a következő nyaram is így telne.

Balog Albert 4.c

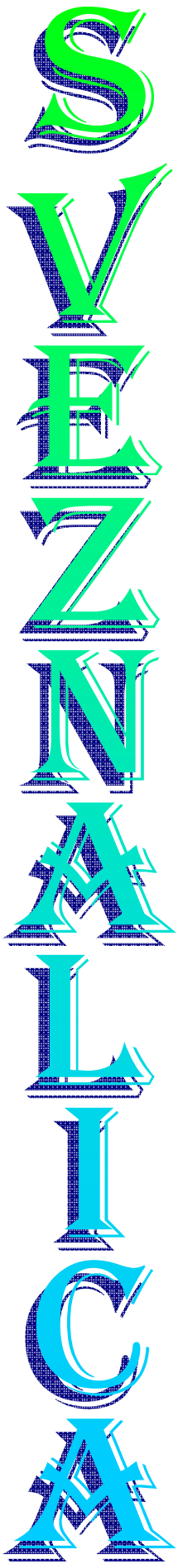

Моји дани у основној школи су брзо прошли, чини ми се као да је јуче било када сам кренуо у први разред, а ево, већ сам је завршио.
Упао сам у доста добро друштво. Највише сам се дружио са Дејаном, Срκијем, Игором и Иваном. Увек смо били јако сложни, највише у ситуацијама када смо требали неког да тучемо. Од првог до трећег разреда, наша мета је био Дејан, стално смо га тукли. Игор је био највећа тужибаба, увек би нас пријављивао учитељици или разредној ако нешто не би било по његовом мишљењу. Било нас је два Ивана у разреду, Иван Чиплић и ја, али смо њега звали „Чипа“, по томе смо се разликовали. Највеће свађе су почеле када су нам у пети разред дошле девојчице из Милешева. Дејан и Иван су стално прелазили у њихово друштво. Нама је то јако сметало док нисмо схватили неке ствари. До осмог разреда сви смо се променили.
Кад све саберемо и одузмемо, ми и нисмо били тако лош разред. Ја сам ту пронашао неколико добрих другова и због тога сам јако срећан. ***Иван Аћимов 8а***

Ових осам година је пролетело јако брзо, осећам као да смо јуче били први разред.
Наша другарска прича почела је 2003. године , од тада смо постали нераздвојни. Од првог дана школе почеле су свађе, прве љубави, нова пријатељства. У петом разреду су нам дошле две ученице из Милешева и Дрљана. Одмах смо се спријатељили. Увек ћу се сећати екскурзија, Игорових и Дејанових бесмислених свађа.
Док пишем овај састав, рука ми дрхти. Једва чекам да одем из ове школе али знам да ће ми једног дана недостајати и да ћу желети да се вратим и све то опет проживим. ***Наташа Терзин 8а***

Још увек се сећам дана када смо први пут закорачили у ову школу. У почетку ми је све изгледало као да ће свих ових осам година трајати заувек.
Имам осећај да смо јуче кренули у први разред а данас завршавамо осми и већ сутра ћемо седети у другим клупама, са непознатим људима у средњој школи. Понећу много лепих успомена, али су ми се из неког разлога најдубље урезале наше свађе. Међу лепим успоменама ће увек бити наше екскурзије. О екскурзијама бисмо касније причали данима и ако и увек, наставница би нам рекла да пишемо састав на ту тему. Највећа свађа је била када су нам у разред дошле Теодора и Слађана. И пре тога су нам долазили нови ученици, али никада раније није било таквих свађа. Пола разреда, из неког разлога, није баш најбоље успело да прихват њих две. После свих тих дугих свађа и расправа, некако смо успели да се помиримо са тим да ће оне остати до краја са нама и да тиме што се свађамо нећемо ништа постићи.
Сви у разреду кажу како једва чекају да оду из ове школе али верујем да када буде дошао тај дан, да ће наша осећања бити скорз другачија. ***Анита Торњански 8а***

Од првог разреда сам био главни па све до сада. Нико ми не може ништа, ја сам цар...мала шала.
Неки дани су били тешки и болни али то ми је помогло да схватим да је живот суров. Сви су увек били за мене и ја за њих. Лепо смо се слагали и дружили. Било је и неких испада. Једном, када смо били нападнути, показало се какво смо ми друштво, само је Дејан остао са мном, сви остали су побегли. Али, и после тога наставили смо да се дружимо. С времена на време су долазили нови ученици које смо се трудили да прихватимо такве какви јесу.
Сада завршавам осми разред и срећан сам због тога. То ми отвара могућност да наставим даље са школовањем. ***Игор Ган 8а***

Моји дани у основној школи су били јако добри и забавни.
Наш разред је увек био веома интересантан, имам утисак да други и нису знали да се проводе тако као ми. Једном смо у разреду имали дечака којег баш и нисмо волели па је дошао до тога да буде убачен у контерјнер зато што је све исмејавао и псовао. Једном смо разбили сијалицу лоптицом али се то никада није сазнало. Игор је чак једном испао кроз прозор када га је Иван уплашио. Било је ситуација када бисмо имали час физичког, напољу је тмурно време а ми, бојећи се кише, замолимо наставника да не играмо фудбал. Он нама изађе у сусрет након чега удари пљусак и ми останемо напољу све време да бисмо на крају били скроз мокри. Ето, каква је била наша филозофија. Било је небројено много таквих или сличних ситуација.
Ово је мој разред, увек пун неких дешавања. ***Бојан Чолић 8а***

Ја у овој школи нисам од првог разреда, тек сам у петом стигла.
Ушла сам у добар разред. На почетку петог разреда, када сам дошла, нисмо се баш најбоље слагали али сада је све другачије. Увек ћу се сећати наших екскурзија, лудости, испада са часова... Памтићу наставника физике који је увек имао одговоре на сва наша бесмислена питања. Час физике никада још није прошао без смеха.
У нашем разреду било је много суза радосница али и оних због љубави или бола. Све у свему, сад када одем из ове школе недостајаће ми друштво и наставник физике. ***Теодора Бризић 8а***

Први дан у овој школи ми је био ужасан, никог нисам познавао.
Ушао сам у учионицу. Био сам веома тих, ником се нисам јавио јер сам се јако стидео. Сећам се да су сви извадили неке друштвене игре а ја сам се играо диносаурусом којег сам понео од куће. У другом разреду смо добили нове ученике. Сви смо се спријатељили. После другог разреда време је протицало брзином светлости. У петом разреду, када су дошле нове ученице, ситуација се драстично изменила. Другарство је практично нестало. Временом смо се уклопили и прихватили једни друге онаквим какви јесмо. Како је време пролазили, а ми постајали зрелији, оцене су нам се кариле а пријатељства су постајала све јача..
Ускоро нас чека матура и сви ћемо се разићи али некада ће нас судбина опет спојити.

Срђан Аћимов 8а

Нисам у овој школи од првог разреда.
Моји дани су почели од четвртог разреда. У почетку је било веома тешко. Никог нисам познавала и јако сам била стидљива. Сви су причали о томе. Доста времена ми је требало да се снађем, како у школи, тако и у разреду. Дани су пролазили и мени је све било једноставније. Дружила сам се и са дечацима, али не толико колико са девојчицама. И ево, у овој школи сам још увек и сада се са свима дружим.
Драго ми је што сам овде. Било је тешких дана али ћу запамтити само оне добре, пуне уживања.

Рамона Месарош 8а

Моји дани у основној школи су били добри. Било је, наравно, и оних лоших.
До петог разреда сам ишла у Милешево. Тада су ми дани споро пролазили. Била сам стидљива и јако повучена девојчица. Волела сам школу док нисам кренула у Бечеј. Када сам дошла овде, скроз сам се променила. Сада сам скроз другачија од оне тихе и мирне девојчице. Ове четири године у Бечеју никада нећу заборавити. Супер смо се проводили. Јако ми је драго што сам стекла нове другаре.
Када сам кренула у школу, мислила сам да је никада нећу завршити а сада сам осми разред и за петнаест дана је завршавам. ***Слађана Станковић 8а***

Када сам кренула у школу осећала сам се чудно. Познавала сам само једну девојчицу, Аниту.
У првом разреду сам седела са њом и са њом сам се највише и дружила. Како су дани, месеци и године пролазиле све боље сам се дружила са свима из разреда. Било је свађа са неким ученицима, туча и суза али све се брзо завршавало. Сећам се дежурстава у четвртом разреду. Отварала сам врата наставницима и учитељима. Неки наставници су ми се чинили јако строги. Почетак петог разреда је био чудан, али много мање од почетка првог. Те промене учионица када се час заврши су ме излуђивале. Временом сам навикла. У петом разреду смо добили још две нове ученице. С њима сам одмах почела лепо да се дружим. Са Слађом, једном од њих, постала сам најбоља другарица. Њих две је цео разред задиркивао али и то је брзо престало. У шестом смо добили још једног ученика, Рокија. Он се свидео целој школи. У шестом разреду ми је најтеже пао укор пред крај године. По мени, тај укор је био из чисте глупости јер смо радили и много горе ствари. Када смо кренули у осми разред почела сам да се дружим и са дечацима. Често са њима излазим и идем у шетњу. Осми разред ми није био претерано тежак али мислим да сам се много опустила а то ми не ваља. У осмом разреду смо добили и нову разредну, то је још једна новина.
Све у свему школовање ми је протекло лепо. Имам супер друштво које обожавам. Јесте да је било суза због њих али све ружно се заборавља, идемо даље у срећне дане (надам се).

Милена Исаиловић 8а

Мој први дан у школи је био 01. 09. 2002. године .
Тога дана када сам дошао у школу био сам уплашен. Тада сам био са другим разредом. Са овим разредом идем од петог јер сам, нажалост, понављао пети разред. У првом разреду смо се упознали и почели лепо да се дружимо и да помажемо једни другима у свему. Били смо мало и безобразни, волели смо да се свађамо са другом децом. Јако смо волели да се играмо. У трећем разреду је један дечак, Александар Шведић, добио укор зато што је разбио главу једном дечаку. Онда смо ми тог Шведић казнили за то тако што смо га истукли. На крају четвртог разреда смо сви били тужни, неки су чак и плакали, зато што смо се растали од учитељице. Наша учитељица је била Душица Дудварски. У петом разреду је било мало теже јер смо добили много наставника. Добили смо и два нова ученика. Пети разред сам понављао зато што сам стално бежао са наставе. У овом садашњем, мени новом петом разреду, сам се боље уклопио, постао сам и бољи ученик. У шестом разреду смо добили новог ученика, Рокија. Седми је био најтежи разред. Овај осми и није био тако страшан.
Сада смо на самом крају. Чека нас пријемни испит и још много обавеза. ***Бранислав Сабо 8а***

Magareće godine

Svaki stariji čovek se rado priseća i mora da se nasmeje kad se priseća magarećih godina.

Mi, osmaci smo najbolji primer za te magareće godine. Roditelji i nastavnici nam stalno govore kako smo se promenuli. „ Pa šta onda? “ , pitamo se mi i kažemo im da su i oni bili u ovim “ ludim godinama “. Kažu da smo neozbiljni i da još puno moramo učiti u životu. A mi? Mi mislimo da smo uvek u pravu, da već sve bolje znamo od starijih. I pitamo se šta će nam učenje u životu. Bolje da se družimo sa drugovima i drugaricama, da gledamo televizor, da se izležavamo, itd., ali nikako da učimo ili čitamo, a što je najbitnije da sigurno ne radimo ono što nam kažu.

U ovim godinama se lako zaljubimo. Dečaci se stidljivo udvaraju devojčicama, a one uživaju u tome. Devojčice više polažu na svoj izgled, doteruju se. Devojčice i dečaci lako planu i sporečkaju se, a iza toga se obično krije simpatija.

U ovim godinama odrasli kažu da smo otkačili, ali nas to ne zanima. Mi uživamo u ovim godinama, da bar jednom u životu možemo biti šašavi. ***Lea Peter 8c***

U ljudskom životu magareće godine su najznačajniji period.

U ovom periodu skoru svi se za ljubljuju. Puni smo energie, pored učenja počinjemo polako i da izlazimo u grad ili ponekad u disko. Dosta vremena provodimo sa društvom stalno se smejemo. Obično dođe period kada roditelji jednostavno ne zanaju šta da rade sa nama. Čas se smejemo, čas smo ljuti na ceo svet. Roditelji nas usmeravaju da otanemo na pravom putu, daju nam savete što mi nekad prihvatimo, a u većim slučajevima ne, mada na kraju vidimo da su bili u pravu, ali naš ego ne dozvoljava da to priznajemo. U ovo vreme polako počinjemo da svatamo da više nismo deca. Posle završetka osmog razred, puno njih brzo odrastu, jer su prinuđeni zbog školovanja da žive odvojeno od roditelja, u drugom gradu gde ponovo treba da steknu novo poznastvo, nove drugove.

Mislim da ovo doba u našem životu je najznačajniji, najuzbudljiviji, a u istom vremenu i najkritičniju period, ali ga se kasnije rado sećamo. ***Pásztor Tímea 8.c***

Милена Исаиловић: „ Ја себе замишљам као девојку која завршава факултет. Оцене су ми супер. Живим са Слађаном у стану. Слађа и ја волимо да излазимо викендом. Имам дугу црну косу и носим наочаре са црвено-црним оквиром. Кад завршим студије запослићу се у некој школи и бити добра професорка математике“.

Слађана Станковић: „За десет година замишљам себе као успешну девојку. Живим са Миленом у Новом Саду. Уживамо читав дан а ноћу се проводимо по дискотекама. Када завршим факултет бићу професорка физичког васпитања“.

Анита Торњански: „ Себе за десет година видим како полако завршавам факултет. Налазим добар посао преводиоца енглеског језика. Остала сам у контакту са делом друштва из основне школе и често се посећујемо. То су углавном Наташа и Рамона“.

Теодора Бризић: „ Себе видим како завршавам факултет. После студија радим у успешној туристичкој агенцији. Живим са другарицом у Новом Саду. Имам доста пријатеља и тренирам пливање“.

Срђан Аћимов: „ За десет година ћу бити генерал ЈСО војне формације. Бранићу нашу земљу. Сваки рат, свака борба српске војске ће имати моју потпору. Добиће једну легију коју шаљем на фронт. Србија ће у војним размерама бити несаломива. Сваки војник ће проћи кроз обуку која ће трајати тачно годину и по дана“:

Наташа Терзин: „ За десет година... видим себе као професионалну фризерку, имам свој фризерски салон и одлично зарађујем“.

Рамона Месарош: „ За десет година видим себе као добру и успешну фризерку која свој посао добро ради и веома добро зарађује...“.

Бојан Чолић: „ Ја себе, за десет година, видим како глумим у неком позоришту и како се сви диве мојој глуми. Јако волим свој посао и постаћу успешан глумац“.

Игор Ган: „ За десет година ће бити велики рат и ја ћу бити главни генерал војним јединицама. Имаћу пуно пара, најбоље коње и моторе. Рат ће се завршити а ја ћу као генерал бити познат и цењен у целом свету. Организоваћу сусрете мотора. Улаз се неће наплаћивати и биће лутријско извлачење. Тај који буде био извучен, добиће мотор. Моја породица ће сваке године путовати пуно по целом свету“.

Иван Чиплић: „За десет година ја себе замишљам да живим у некој малој, сиромашној државици где сам ја Бог и батина“.

Иван Аћимов: „Себе замишљам као поштеног полицајца. Добићу и чин комесара. Имаћу једно дете и живећу у Београду. У Београд сам се преселио када сам добио прекоманду. Син ће се звати Вук. После двадесет година ћу се преселити у Саудијску Арабију и имаћу фирму која ће се бавити пословањем у вези са нафтом“.

Bedleg Edvárd: a közgazdasági középiskolába szeretnék tovább tanulni.
Csernyák Huba: szeretem a természetet, ezért a csókai iskola környezetvédelmi osztályában kívánok tovább képezni magam.
Megyeri Valentin: a műszaki tudományok érdekelnek, ezért informatikára íratkozom majd.
Molnár Gergely: gimnazista fogok lenni.
Dávid Annabella: mezőgazdasági iskolában óhajtok tanulni, mivel így tovább tudom vinni a családi vállalkozásunkat.
Sinkovics Áron: még nem döntöttem, de a közgazdasági iskola és a gimnázium között fogok választani.
Másity László: gondolkodom, s egyelőre a kamionsofőrség tetszik, s remélem azzá is válok.
Tóth Veronika: a közgazdasági iskola érdekel.
Szabó Szelesztina: közgazdasági iskolába szeretnék éni is járni.
Bocor Natália: én is az óbecsei Közgazdasági és Kereskedelmi Középiskola diákja szeretnék lenni.
Bezeg Nikolett: nos, én sem mondok újat, s ha mindnyájan bejutunk a közgazdasági iskolába, akkor szinte együtt marad a mostani osztályunk☺

Balog Albert: a futogi Mezőgazdasági Iskola diákja szeretnék lenni.
Bálint Andor: a Gimnázium padját szeretném koptatni.
Harangozó Viktor: én is Futogra óhajtok járni.
Horvát Anasztázia: mezőgazdasági technikus kívánok lenni, ezért a topolyai iskolát választom.
Kerepes Árpád: szakács szeretnék lenni.
Koszorús Zoltán: a mezőgazdaság érdekel, ezért én is Futogra íratkozom majd.
Koszti Karola: tanulmányaimat az óbecsei Közgazdasági-Kereskedelmi Iskolában fogom folytatni.
Kőszegi Éva: cukrász vagy szakács szeretnék lenni.
Papp Zoltán: elektrotechnika érdekel, ezért az óbecsei Műszaki Iskolába íratkozom.
Pásztor Tímea: gyógyszerész szeretnék lenni, mert szeretem a kémiát.
Péter Lea: gimnáziumot választom, hiszen jó alapot ad, hogy pedagógusnak tanulhassak tovább.
Tóth Attila: elektrotechnikus szeretnék lenni.
Vukov Anita: gyógytornász szeretnék lenni.
Zavarkó Csaba: a mezőgazdaság érdekel egyedül.
Zombori Ferenc: az Óbecsei Gimnáziumot választottam.

Meine beste Freundin heißt Pásztor Tímea. Sie ist vierzehn Jahre alt. Wir besuchen die selbe Klasse. Timi hat lange blonde Haare und blaue Augen.Sie ist mittelgroß und nicht superschlank, aber sie ist zufrieden mit ihrer Figur.
Es stört sie nicht , was die anderen sagen. Sie weiß , daß innere Werte am wichtigsten sind. Sie ist ein nettes Mädchen. Sie hat sehr hübsches Gesicht.
Wenn ich froh bin, lacht sie mit mir zusammen. Wenn ich traurig bin, sie tröstet mich. Ihr Hobby ist Tanzen. Wenn sie Zeit hat, sieht sie Filme an. Wir nehmen oft etwas zusammen vor.Zum Beispiel, gehen wir spazieren und dann oft in eine schöne Konditorei. Dort essen wir meistens ein Eis. Manchmal haben wir kleine Konflikte, aber das dauert nicht lange, wir verzeihen einander immer. Ich denke, dass ich glücklich bin , dass sie meine beste Freundin ist. . Ich bin gern mit ihr zusammen.

Péter Lea 8.c Klasse

Kreuzworträtsel

I. Waagerecht:
1. de
2. körte
3.internátus
4. annak ellenére
5. alapszint
6. szabály
7. csinálni
8.szem
9.számítógép
10.égbolt
11.tojás
12.természetesen

Senkrecht: érettségizni

II. Waagerecht:
1. boldog
2. saját
3. úszik
4. földalatti vasút
5.osztályzat
6.ott
7.nyak
8. megszerezni
9.valahol
10. cserélni

Senkrecht: egészség

III. Waagerecht:
1. banán
2.földieper
3.erdő
4.enni
5.élvezni
6.földrajz
7.orr

Senkrecht: mozogni

Koszti Karola 8.c

A borosüveg meséje

A Zombori család borosüvege vagyok. Mivel a Család már nem használ, egy szekrény belsejében porosodok.

A gazdasszony húsz évvel ezelőtt vett engem és hat pohártársamat a közelgő esküvőjükre. Mikor eljött a nagy nap, hosszú asztal közepén diszelegtem. Büszke voltam magamra, mert finom bort töltöttek belém. Nagy örömmel néztem, a sok vidám embert. Magam is vidám voltam, mert gyorsan töltötték belőlem a finom bort. Miután elmúlt a lagzi, a gazdaszony elrakott a szekrénybe. A poharak lassan elfogytak mellőlem, végül, magamra maradtam. Egy reggel arra ébredtem, hogy a kancsók arról beszélgetnek, hogy a gazdaszony új poharakat vett. Nagyon megörültem. Arra gondoltam, hogy ezek a poharak is olyan barátságosak lesznek, mint az én régi poharaim. Ámde tévedtem. Az új poharak mindenkivel kötözködtek, még engem is piszkáltak, hogy nagy a hasam, füstszínű a kalapom, és vékony a nyakam. Nem voltam bánatos, hiszen olyan vagyok, amilyen, én szeretem magamat.

A gazdasszony időnként elővesz, megsímogat, és akkor boldog vagyok, mert gyönyörű esküvőjére emlékeztünk.

Zombori Ferenc 5.c

Ha bánat tölti el lelkemet,
És ha szomorúság önti el a szívemet,
Eszembe jut anyám anyjának ízes igéje:
a "szeretet",
Mit látogatásomkor oly sokat emleget!

A szeretet hatalmas kincs,
Fényesebb a napnál,
S szebb a csillagoknál.
Tőle minden ember vidámabb.

Ha összeveszünk, béküljünk!
Ha szomorkodunk, vigadjunk!
Hisz azért élünk,
hogy szeressünk!

Horvát Martina 5.b

Megtörtént velem

Megtörtént velem, hogy megszegtem egy szabályt. Az emberek, a barátok és az ellenségek, hány és hány szabályt hágtak már át, hogy megszerezzék amit szeretnének, vagy kényszerből tették.

Sokszor láttam azt, hogy ha a többiek azt csinálják, amit te nem szeretnél, de ha nem teszed meg kiközösítenek. Ilyenkor az emberben sokféle érzés kavarog. Megpróbálom leírni hogy melyek.

Az első gondolat, hogy miért? Nem tettetek már ti elég rosszat, még nekem is meg kell tennem? Azonban ha nem csinálom meg, nembiztos, hogy közéjük tartozom majd.

A második gondolat, hogyan jutottak el eddig. Hiszen van amikor a megvetők, cserbenhagyók, épp, hogy a barátaink. Ekkor általában tudja az ember, hogy melyik utat választja. Azonban egy kérdés még mindig nem tisztázódott le. Hogy, az, akit jónak hitt, akire felnézett és ha rá gondolt, erőt vehetett magán. Az a személy, miért döntött úgy, hogy megteszi? Az, akitől nem várta volna. Ekkor döbben rá, hogy legtöbbször fel kell adnunk az álmainkat, hogy elérjünk, számunkra egy értékesebb dolgot. Azonban azt az értékes dolgot, amiért a többiek megszegték a szabályt, azt ő másként látta. Az ő szemében, egy értéktelen dolog volt. Nem értette és még most sem érti. Azonban választania kell, pedig nem lenne muszáj. Az embereknek illemtudóknak kellene lenniük. Figyelni a másikra, átérezni a másik ember gondjait. Rá kellene jönni, hogyan érzi magát a másik, ha már barátoknak mondják egymást. Az arcáról leolvasva az érzéseit, ha szomorú megvígasztalni, ha boldog, vele együtt örülni. Nem azt nézni, hogy mit tehet ő értem, hanem azt, hogy mit tehetek én érte. Hiszen miért élünk, ha nem azért, hogy egymás életét könnyebbé tegyük?! Tudni kellene melyik a helyes út, mindenki számára. Ő végül eldöntötte, hogy melyik utat választja, és itt nem az a kérdés, hogy végül hogyan döntött, hanem, hogy te el tudnád-e képzelni magad az ő helyében és, hogy te hogyan döntöttél volna.

Mindkét útban van rossz. Ő megtalálta a sajátját, azonban ezzel bántott meg embereket. Remélem, te nem követnéd el ezt a hibát.

Molnár Gergely 8.b

LOOKING INTO THE FUTURE

I'm at elementary school now. I'm finishing it in a few weeks' time and I'm going to continue my education at the grammar school here, in my town. This secondary school lasts four years, so I'll have to think about what I'm going to be, which university to chose. At the moment I'd like to be a P.E. teacher or a coach, but this can change. I'm not sure yet, What I'm going to study, but at this moment it doesn't seem important because I'm only 15. I'm going to think about my future job when I'll be in the fourth grade of secondary school.
Sinkovics Áron 8.b

These eight years in the primary school passed quickly. I'll go to Economic secondary school in Becse. When I finish that school, I'll be a shop assistant. I will live in Temerin. Everything will be different. After 10-12 years I may have a baby and a husband. Every weekend I will visit my family with my baby. My future may be like this. ***Tóth Veronika 8.b***

I thought about my future many times. What will I do and where? I don't know, but I am young and when I finish my studies, I want to choose an interesting and exciting job. I'm interested in maths, and I like speaking languages. I want to learn to more, and I think I will go abroad to work. I want to enjoy my life.

Molnár Gergely 8.b

It's a little bit too early to talk about my future, but after high school and college I want to be a teacher. I want to finish a college in Hungary and find a job there. I think this is a great job if you love children and the subject you teach. Basically I'd like to teach children. I enjoy teaching a seeing that I have successfully taught something. This is my plan for a job, but I hope that I will have a big family as well. I hope that this will come true and that it won't be just a plan.
Bedleg Edvárd 8.b

For my future, I'm planning to be a carpenter. I'm planning to follow in my dad's footsteps. He is a carpenter, he works at home and has all kinds of machines for it. My dad has been a carpenter all his life and he is great at it. He works for all kinds of people and if you're good at it you can make a lot of money with it.
Budai Róbert 8.b

When I finish high school I'll open my own shop, I'll be a professional hairdresser. For years after I finish building my carrier I will get married and have kids. nothing will ever be the same. I don't want to grow up because it is hard to be a grown-up or a parent.
Nataša Terzin 8.a

Mátyás királlyal már kiskoromba összebarátkoztam. Van sok könyvem, melyben róla szóló mesék és mondák találhatók. Ezeket a történeteket anyukám esténként olvasta fel nekem.

Szeretem a magyar történelmet, főleg azt a részét, ahol Mátyás király a főszereplő. Felnézek rá, hiszen a magyarok igazságos királyává avatták. Tisztelettel vagyok iránta, mert nem tett különbséget (nővel) a szegények és a gazdagok között, mindenki felett egyformán ítélkezett.

Két évvel ezelőtt, mikor a tanító néni mesélt Magyarország történelméről, álmomban Hunyadi Mátyásnál jártam. Örömmel fogadott a palotályában, szakácsaival finom ebédet főzetett. Azt a nagy ebédlőasztalnál fogyasztottuk el. Számomra érdekes volt minden, a régi ezüstözött evőeszközök, a kehely, amiből vörösbort ittunk. Délután kisétáltunk a palota kertjébe és a hűvöst adó lombok alatt a padon elbeszélgettünk. Mesélt a régmult időkről, bátor apjáról, gyermekoráról és a trónra kerüléséről. Közeli barátságba kerültünk, olyannyira, hogy a fülembe sugta a ,,hétpecsétes titkát''. Még a pacsírtától és a fülemülétől is őrizte-e titkot, akik a fán szép csengő hangjukkal szórakoztattak bennünket.

-Mit gondoltok, miről lehet szó?... Nem tudjátok?... Ti voltatok már szerelmesek?...

-Igen?... Sejtitek már?...

Hát, Mátyásnak is volt szerelmes. Szerelmének a nevét egy hétpecsétes pergamenen őrizte, bezárva a trón mögötti szekrénybe. Besétáltunk a hatalmas helységbe és kivette az összehajtott papírt. Óvatosan körülnézett, s mivel a kalitkában levő madara sem figyeltrá, így szétnyitotta...

Majd elájultam, egy gyönyörü leány képe került elém... Ő csak mesélt és mesélt... Ebben az iratban láttam meg, hogy volt egy törvénytelen fia ettől a polgárleánytól. Elismerte, de nem ő, hanem Szilágyi Erzsébet nevelte. Az írásban belefoglalta azt is, hogy szeretné ezt a fiút kinevezni örökösének, ha vele történne valami....

Reám bízta ezt a nagy totkot.

Kiszáradt torokkal ígértem meg, hogy hallgatni fogok.

Hosszú, izgalmas utamból, a múltból hirtelen tértem vissza. Felébredtem.

Hogy mi történt Mátyás királlyal és hétpecsétes titkával, megtudhatjátok, ha elolvassátok Marczali Henrik: Magyarország története című könyvét. ***/ Díjnyertes fogalmazás – II. hely / Csernyák Huba 6.b***

Még mindég a történelemórán tanultak jártak a fejemben, pedig már régen elkezdődött a fizika óra. Ábrándozni kezdtem. Mátyás király udvarában jártam. Őt szolgáltam. A trónteremben a király s a királyné fogadta alattvalóit. A királyom bal oldalán álltam, talpig páncélban. Vigyáztam a rendre. Éjjelenként a szobája ajtajában őrködtem.

Egyszer egy csaló merészkedett a király fenséges színe elé. Azt állította, családjának s neki nincs mit enniük, nincs hol lakniuk. A király morfondírozott egy cseppet, majd azt mondta, hogy ha a jövevény odaadóan fogja őt szolgálni, akkor tesz annak érdekében, hogy legyen mit ennie az idegennek, s legyen tető a feje fölött. Örült is a csaló, hogy királyom közelébe férkőzhetett. Az első hét nyugodtan telt el, de a második héten már több furcsa dolog is történt. Például uram arany boroskupája fényét vesztette. Valószínű, hogy a csaló kicserélte egy hamisra. Másnap eltűntek nagyasszonyom gyönyörű virágjai. Harmadnap a fák termései fogyatkoztak meg azok természetellenes módján. Ekkor királyom kérésére egész éjjel lesbe álltam, hogy a csodát leleplezzem. Alig múlott éjfél, mikor az istálló felől nevetést hallotta. Odaosontam, s hirtelen berontottam a helyiségbe. A lovak felnyerítettek, dobogtak. A jászolban a szalmán pedig tetten értem a titkot. Az idegen heves borozgatás közepette erős kacagásban tobzódott. Másnap a király színe elé vezettem a csalót. Uram kirótta méltó büntetését a bűnösre: ötven botot, meg egy kis munkát az istállóban. Ha ledolgozta büntetését, aztán mehetett isten hírével.

Mátyás király udvarában való szolgálatom tovább tartott volna, ha az iskolacsengő nem berregett volna…De mivel megszólalt, nekem el kell hallgatnom☺ ***/ Díjnyertes fogalmazás – III. hely /Péter Lea 6.c***

Haragban a világgal...

Csak nyugodtan engedd ki magadból a gőzt ! Ennyit te is megérdemelsz! Mit számit, ha kap tőled a húgod pár pofont hiszen mint mindig,most is megérdemelte. Emlékezz csak vissza...Tegnap este kérdezés nélkül játszott a mobilodon.

-Persze,persze! Te mindig a rosszat veszed észre ! Gondolj inkább arra,hogy ezek után megengedte a fürdővizedet!

Üzenetet ír a barátnőd,hogy mi matekból a házi. Már megint ezzel nyaggat ?! Ne írj neki vissza,hiszen az olyan idegesitő,hogy péntek este a házival törődik.

-Na és? Tegnap ez a barátnőd írta meg neked az angol fogalmazást!

Vonulj be a fürdőszobába,ha hazaértél,és kényesztesd el magad ! Arcpakolás,habfürdő,fürdősók, és egy pár illatmécses a kád szélére. Egy fiatal lánynak más nem kell! Persze anyu már szivessen letusolna,mivel az egész nap rohant,dehát miért kelt fel reggel olyan korán.

-Miért,miért? Hogy reggelit készitsen neked! És az ilyesmit nehéz észrevenni?! Ezenfelül a kedvencedet,spagettit készitett ébédre,majd kivasalta a ruháid,ami megbeszélésetek szerint,a te munkád lenne!

Kapcsolódj ki ! Nézd meg a tévében a kedvenc vámpíros sorozatod! Bár igaz,ami igaz,a családod többi tagja ezt útálja,és mást nézne...Miért nem tévéztek akkor,amikor az iskolába voltál ?! Anita most lép be a kapun. És a mozdulataiból ítélve,már megint nem a jó énjére hallgatott.... ***Vukov Anita 8.c***

- Hány órát alszol egy nap Jancsika? – kérdezi asz iskola orvos.
- Hááát, úgy két-három órát.
- Az nagyon kevés.
- Igen tudom, de mind az öt órán nem merek aludni.

- Kisfiam, ma nem mész a játszótérre?
- Nem. Segítek apunak megoldani a matekleckémet.

- Három szúnyog közül melyik a rendőr?
- ???
- Amelyik nyakon csíp!

- Hogy hívják a jóllakott szúnyogot?
- Telivér.

- Mit mond a székely, amikor odaadja a disznóknak étel gyanánt a parókáját?
- ???
- Nincs többé korpa, csak gyönyörű haj!

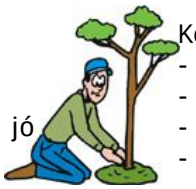

- Edukám, kisfiam, edd meg szépen a spenótot, jó színt kap tőle az arcod!
- Akkor pláne nem eszem meg.
- De miért?
- Nem akarok zöld lenni!

- Ki tudná megmondani, miben különbözik a kakukk a többi madártól?
- Ő az egyetlen madár, tanár úr kérem, amelyik tudja a nevét.

A történelemtanár ezzel bocsátja útjára az osztályt:
- Gyerekek, holnapra szakfelügyelőt kapunk. Tessék mindenkinek alaposan felkészülni a régi magyar legendákból, azt fogom kérdezni!
Másnap, a félelmetes vendég jelenlétében ezzel kezdi az órát:
- Na, ki tudná nekem megmondani, hogy ki törte be a bizánci kaput?
Senki sem jelentkezik, kínos csönd támad. Aztán egyszerre megszólal hátul az imbecillis Eduka:
- Hihi, az ilyesminek sosincs gazdája! Egyik a másikra keni!

A húsboltban keservesen bömböl egy kisfiú. Egy felnőttnek megesik rajta a szíve és megkérdi:
- Miért sírsz?
A gyerek csak zokog tovább.
- Mondd meg szépen, hátha tudunk segíteni!
- Azért sírok, mert nem tudom, mit mondott az anyukám, amikor leküldött! Azt, hogy Csaba hozzál egy pár gyulait, vagy azt, hogy Gyula, hozzál egy pár csabait!
- Ez a nagy baj? Hiszen ezen könnyű segíteni! Mondd meg szépen, hogy hívnak téged, Csabikának vagy Gyuszikának?
- Engem? Józsikának!

A kis Szabolcsról mindig csak panaszt hall az édesanyja, ahányszor érte megy az óvodába. A szép szó nem használ, hát rá akar ijeszteni.
- Ha ilyen rossz leszel, elcseréllek egy jó gyerekre!
- Az nem fog menni! - feleli a gyerek.
- Miért?
- Ki olyan hülye, hogy jó gyereket adjon egy rosszért?

Alexandra hároméves. Egy nap lelkendezve újságolja a nagymamának, hogy ő már tud olvasni.
- Tessék, kiscsillagom, akkor olvasd ezt! -nyújt át a gyereknek egy kötetet az öregasszony. A pici lány komótosan elhelyezkedik a fotelben, meggyújtja az állólámpát és kinyitja a könyvet.
- Nem hallok ám semmit! - évődik vele a nagyanyja.
- Na és? - vágja ki a csöppség. - Ha te olvasol, nagyi, én se hallok semmit!

Két gyerek bandukol hazafelé az iskolából.
- Lejössz, játszani?
- Nem mehetek, krumplit kell pucolnom az ebédhez.
- És ebéd után?
- El kell mosogatnom.
- De utána?
- Segítek anyunak a takarításnál.
- De csórók vagytok! Miért nem alkalmaztok egy nagymamát?

Anyuka izgatottan várja haza a kis Hunort az iskolából az évzáró napján.
- Csakhogy itt vagy, mutasd a bizonyítványt!
- Nincs nálam.
- Hogyhogy?
- Kölcsönadtam a Bélának.
- Minek az neki?
- Ijesztgetni akarja vele a szüleit.

Vidéki kislány felel ókori történelemből.
- Mondd meg szépen, kivel harcolt Achilles Trójában?
- Plútóval.
- Egyáltalán nem! Törd még a fejed!
- Néróval.
- Szó sincs róla, tovább már ne találgass.
- Akkor Hektorral. Valamelyik kutyánkkal, az biztos.

- Anya, le tudnád írni a nevedet csukott szemmel is?
- Igen, kicsim. Miért?
- Mert itt az ellenőrzőm.

- Botondka! Hányszor figyelmeztettelek már, hogy kerüld azokat a kis huligánokat. Játsszál inkább a jól nevelt fiúkkal!
- Én próbáltam, de a szüleik nem engedik.

Bíborka sírva megy haza az iskolából, rossz pontot kapott.
- De hát miért kaptad? - kérdi az anyja.
- Mert nem tudtam, hogy hol vannak a Pireneusok!
- Látod, látod! - korholja a mama. - Itthon se tudod soha, mit hova szórtál…

A ***Figyelő*** az óbecsei Petőfi Sándor Általános Iskola Radnóti Miklós Önképzőkörének diáklapja.
Szerkeszti a szerkesztőbizottság.
Főszerkesztők: **Csernyák Huba és Molnár Gergely tanulók.**
Szerkesztőség tagjai:, **Horvát Martina, Ördög Valentina, Szabó Szelesztina, Bezeg Nikolett, Čiplić Ivan, Péter Lea, Bocor Natália, Sinkovics Áron tanulók.**
Felelős szerkesztő: **Szűcs Budai Engelbert magyartanár.**
Felelős Kiadó: **Krstić Dragica igazgató.**
Nyomda: **Lux Color Printing.**

Фиђело је школски лист литерарне секције «Радноти Миклош» Основне школе «Петефи Шандор» у Бечеју.
Припрема: уређивачки одбор.
Главни уредници: **Черњак Хуба и Молнар Гергељ ученици.**
Чланови уређивачког одбора: **Хорват Мартина, Ердег Валентина, Сабо Селестина, Безег Николет, Чиплић Иван, Петер Леа, Боцор Наталиа, Шинкович Арон ученици.**
Одговорни уредник: **Сич Будаи Енгелберт проф. мађарског језика.**
Одговорни издавач: **Крстић Драгица директор.**
Штампање: **Штампарија Lux Color Printing.**

Petőfi Sándor Általános Iskola
Основна Школа “Петефи Шандор”
21220 Óbecse / Бечеј
Köztársaság utca 135.
Republikanska 135.
Tel. / Тел.: 021 / 6915 - 692
E-mail: ospetefi.multi@stcable.rs

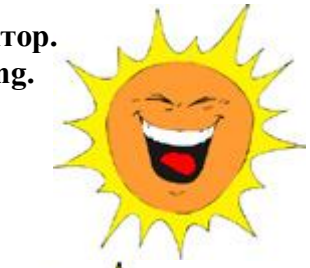

Ballag már a vén diák...

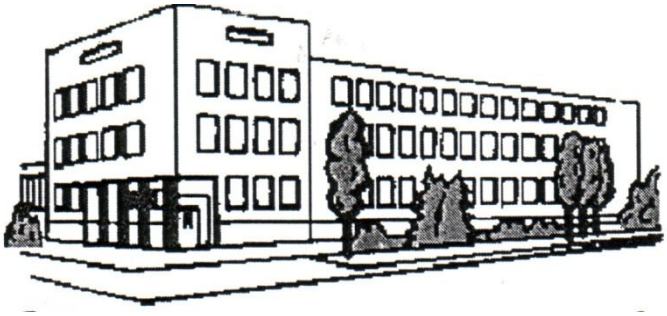

Sok sikert pajtások!!!

Tavasz van...

Tavasz van, tavasz van
Itt is, meg ott is.

Tavasszal, tavasszal
Rügyeznek a fák is.

Tavasz van, tavasz van
Virágzik a mező.

Tavasszal, tavasszal
A fecskehad megjő.

Tavasz van, tavasz van
Zöldellik a levél.

Tavasszal, tavasszal
A gólya is megél.

Tavasz van, tavasz van
Zúg a futó zápor.

Tavasszal, tavasszal
A kikelet mámor.

Horvát Anasztázia 5.c

Szülőföldem

Szülőföldem, ahol születtem,
És ahol óvodába jártam.
Szülőföldem az iskola is,
Ahová írni, olvasni
kellett tanulni.
Szülőföldem a hegedűm,
Melyen vidám dalokat
játszom.
Szülőföldem az út is,
Amelyen járok.
Szülőföldem az otthonom,
Ahol lakom.
Szülőföldem az udvar
És a benne nyüzsgő
baromfisokadalom.
Szülőföldem itt minden,
Ami engem körülvesz:
fű, fa, bokor,
néni, bácsi,
iskola s a templom,
szüleim,
akiknél lakom.

Csernyák Huba 3. b